

Prispeval Simon Orgulan
Četrtek, 27 Maj 2010 13:00



Simon Orgulan - Tisti, ki je bil pahnjen v juho nesmisla

Mnogo zgodb se tako trudi opredeliti čas, prostor dogajanja, natančno navesti kaj je kdo rekel in kako. A ne ta zgodba. Nas zanima samo, kaj ima za povedati. Ne vem kdo sem, vem le, kakšno vlogo imam. In to vlogo bom zavzel z vsem, kar premorem.

Tisti, ki je bil pahnjen v juho nesmisla

(To je zgodba, ki bo objavljena po delih; vsaka sledeča objava je poglavje, ki bo nadaljevalo zgodbo od prej.)

8. del

JEDRO IN LUPINA

- 1.del - [TUKAJ](#)
- 2.del - [TUKAJ](#)
- 3.del - [TUKAJ](#)
- 4.del - [TUKAJ](#) 5.del - [TUKAJ](#)
- 6.del - [TUKAJ](#)
- 7.del - [TUKAJ](#)

Panično je udarjal po majhnem kovinskem objektu. Prej odžežano grlo je postalo spet suho, po rokah pa mu je polzel mrzel znoj. V kombinaciji z vso anksioznostjo, ki ga je gnala, je zdaj usekal tako močno, da mu je palica kar odletela iz rok. Prijel se je za novonastalo rano, od koder mu je posnelo nekaj kože, nato pa še enkrat pogledal ključavnico. Le-ta je končno popustila pod silo vseh udarcev, vrata se je zdaj dalo odpreti. Iz rane mu je priteklo za odtenek krvi, ki je prekrila mesto, kjer je prej bila koža, a dalo se bo preživeti. Brez, da bi izgubljal nadaljnje sekunde, je pobral berglo in jo stlačil med tovor. Nato je v tovornjak vstopil še sam, za

Prispeval Simon Orgulan
Četrtek, 27 Maj 2010 13:00

sabo pa skrbno zaprl vhod. V notranjosti je pošteno zaudarjalo. V zraku se je vil prav ostuden hlap surovosti in gostote zaradi skladiščenega mesa, pa tudi hlajeno je bilo. Trepetajoč se je odvrnil do kota, kjer se je prekrižanih rok in nog sesedel v meditativno pozo. Od zunaj se je slišalo gromko vpitje avtoritarnega policista, katerega glas je odražal trdo bojno pozo, ki jo je zavzel. Lovec s puško na rami je prišel po svoj plen, zajci zdaj morajo bežati. Tako je bila razglašena lovska sezona na našega junaka, on pa je bil samo srečen, da se je dokaj dobro potuhnil. Ni mu bilo mar, da obstaja možnost konca njegove prostosti, ni mu bilo mar, da ga vendarle lahko najdejo. Z nasmeškom na ustih je čepe preždel v svojem kotu, zaradi vsega mraza mu je postalo več ali manj vseeno za to, kar se bo - ali pa tudi ne bo - zgodilo v bližnji prihodnosti. Tako apatičen je bil.

Zaslišalo se je neko šklopotanje, ki je spominjalo na odpiranje vrat. Voznik se je očitno le vrnil, zdaj prižiga motor. Za nianso si je oddahnil. Ko se je vozilo začelo premikati, ga je preplaval skorajda evforičen optimizem. V njem je zdaj tlelo upanje, da se bo morda lahko kmalu iz vsega skupaj vendarle izvlekel. Pobrskal je po žepu in v usta vtaknil prej pridobljen mentolov bonbon, da je rahlo pomiril ves stres. Dokler bo sedel tukaj, tako ali tako ni drugega za delati, kot pa čakati, da se pripelje na cilj, zato je bonbone goltal enega za drugim. Ker je mraz vedno bolj najedal v njegovo kožo, je postopoma začel toniti v lasten svet mišljenja in zasanjanosti, kot mu je že od nekdaj bilo v navadi.

„Preganjanost, kaj je sploh to?“ je pomislil. Zdelo se je, da je to preprosto nekaj, v kar nas pahne življenje, če se ostale okoliščine s tem skladajo. Srečni so lahko tisti, ki se jim s tem nikoli ni treba soočiti. Kot kaže, imajo sile pregona čisto sebi lasten sistem vrednot, na podlagi katerih so pisani zakoni. Oni se zgolj počutijo zapolnjeno, da opravljajo svojo dolžnost in pri življenju ohranjajo mehanizem, ki človeštvu omogoča normalno funkcioniranje. Daje jim smisel... tako, kot ga daje lovcu odstreljevanje divjadi, ko je preveč namnožena. Kljub temu, da ga omejujejo pravila igre, je v končni fazi le on tisti, ki odloča ali se jih bo držal ali ne. In če ja, v kolikšni meri bo to storil. Divjad pa je prepuščena sama sebi... najbolj iznajdljiv bo z malo sreče preživel. Težko je reči, če se ob preganjanosti degradirajo moralne vrednote tistega, ki beži. Kako daleč je nekdo pripravljen iti, da bo ubežal svoji usodi? Je ubijanje dovoljeno? Se pod radarjem izmuzne kot akt samoobrambe? Sicer pa saj niti vedel ni, če je sploh koga ubil. Vse se je zgodilo tako nenadoma. Če gremo še dlje, bi lahko rekli, da se je šlo prej za impulzivne reakcije, kot pa za preiščljena, racionalna dejanja. A zgodilo se je in poti nazaj več ni. Sicer še vedno gre za igro... igro življenja. Le pogoji so malce drugačni.

Spraševal se je, kako je lahko padel tako nizko. Spustil se je na nivo ljudi, ki jih je preziral. Kdo je potemtakem on... heroj ali prostaški kriminallec? Kdaj dokončno prekoračimo prag lesene deske in zgrmimo v ocean primitivnosti, od koder vrnitve ni več prav nobene? Neglede na dobrotniško dejanje, ki ga kasneje storimo? A je možno biti oboje? Primitiven heroj? Junaški kriminallec? Primijunaški krimiheroj? Vse je relativno... morda šokantno spoznanje, a definicije tukaj padejo, z vsemi oznakami in klasifikacijami skupaj. Kakšno „pravilo, ki ga potrjujejo izjeme“ neki! Če obstajajo izjeme, potem pravilo že v osnovi ne drži ali pa je nedograjeno. Vse, kar je važno, je celostna slika. Tako tudi lahko ločimo ljudi, ki imajo moralni spekter bolj razvit od tistih, ki posedujejo samo osnovno stopnjo morale. Tako bo modrec lahko odpustil manjšemu zlu, če se bo le-to zagrešilo, da preprečimo bistveno večjo katastrofo. Odpustil bo laži, če bo izrečena z obzirom na medosebno blagostanje v odnosu in bo skupni izkupiček transakcije dosti bolj

Prispeval Simon Orgulan
Četrtek, 27 Maj 2010 13:00

pozitiven, kot če bi bila izrečena resnica. Skratka, dobite vtis. Medtem, ko družba pod nobenim pogojem ne bo mogla iti čez to, da je „nekdo lagal“. Kot, da bi se njihovi miselni procesi ustavili na tej točki in videli samo lupino, še preden sploh spoznajo, kako izgleda jedro. Takšni ljudje razmišljajo manj ali pa to počnejo preslabo! Tudi če nekdo v mladosti postane narkoman, to še ne pomeni, da bo to za vekomaj tisto, kar ga bo definiralo. Morda s statističnega vidika že, ampak statistika nikoli ne pove cele zgodbe. Življenje je tako razgibano, da se zelo težko lahko čisto v vseh vidikih zasidraš v trenutno stanje ali posledice tvojih dejanj... mogoče pa je prav ta narkoman tisti, ki bo kasneje na izbranem področju uspel in bo nekdanja „definicija“ njegove osebnosti ostala le faza, skozi katero je bil primoran iti. Navidez skrajno zavožene odločitve in dejanja imajo lahko globlji smisel oziroma pomen. Morda gre samo za splet naključij, ampak prav ta naključja so včasih tisto, na podlagi katerih postanemo več, kot smo včasih bili. Kdo ve... mogoče se brez svojega zatona ta narkoman ne bi tako zelo zamislil nad sabo, kot se je zaradi svoje bede... in umrl bi kot povprečnež, ki nikoli ni dosegel ničesar. Narkoman sicer ne bi postal, prav tako pa ne bi želel uspeha, ki ga je prinesla prav njegova kompenzacija za leta, ki jih je zahodil.

Neverjetno je, kako hitro lahko mine čas, če ne mislimo o njem. Tudi enourna vožnja se tako spremeni v nekaj, kar pride, mine in gre. Še preden je dodobra končal z mislimi in zavojčkom bonbonov, se je tovornjak ustavil. Upal je, da na pravilni lokaciji!

(se nadaljuje)

Vsi že napisani deli so objavljeni tudi [TUKAJ](#).